

Arrest

nr. 77 254 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 13 september 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 12 oktober 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op dezelfde dag.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf

Van

Naam : I.I.M.

Nationaliteit : Nederland

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkzoekende op 17/3/11 , en kreeg het voordeel van de twijfel. Hij verkreeg de inschrijving (bijlage 8) op 27/9/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 13/9/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene wordt uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Op 30/9/11 legde hij volgende documenten voor: vdab attest dd 7/6/11 (geldig tot 7/9/11), een oud bewijs van inschrijving bij de vdab dd 23/3/11, een attest van het ocmw Gent waaruit blijkt dat hij om financiële steun verzocht (dd 26/5/11) en bewijzen van tewerkstelling gedurende twee dagen (nl op 9/6/11 en op 17/6/11).

Uit voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene heden nog steeds werkzoekende is, en dat hij sinds zijn aanvraag tot inschrijving op 17/3/11 tot op heden slechts twee dagen gewerkt heeft. Zijn twee dagen tewerkstelling zijn van dermate marginale aard dat betrokkene dient beschouwd te blijven als werkzoekende. Als werkzoekende voldoet hij echter niet langer aan de verblijfsvoorwaarden (art 40 §4 — wet 15.12.1980). Hij laat het immers na een geldig bewijs voor te leggen van inschrijving bij de VDAB en zijn reële kans op tewerkstelling te bewijzen.

Voor zover hij heden nog steeds effectief werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Dat betrokkene er niet in geslaagd is meer dan slechts twee dagen te worden tewerkgesteld, pleit ontegensprekelijk in zijn nadeel.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40,§4, 1° en 42 bis,§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

"1.

Artikel 40 §4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; ..."

De verzoekende partij is als werkzoekende naar België gekomen.

In zijn hoedanigheid als werkzoekende, heeft de verzoekende partij het recht gedurende meer dan drie maanden in België te verblijven, indien hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

2.

De verzoekende partij heeft zich onmiddellijk bij zijn aankomst in België ingeschreven bij de VDAB (cf. attesten van de VDAB naar waar verwezen wordt in de bestreden beslissing) en bij tal van interimkantoren (zie supra, punt 1).

3.

De verzoekende partij heeft werkervaring als arbeider, inpakker, keukenhulp, maar voornamelijk in de metaalbewerking (stuk 8, Curriculum Vitae van de verzoekende partij, die met externe hulp werd aangevuld, en stuk 11).

De verzoekende partij heeft een opleiding metaalbewerking en lasser gevolgd (stuk 10).

In de VDAB-lijst knelpuntberoepen 2010 (stuk 9) staat lasser en arbeider in de metaalconstructie als knelpuntberoep omschreven.

De tewerkstellingskans van de verzoekende partij, rekening houdende met zijn werkervaring, zijn opleiding en de knelpuntberoepen, is aldus reëel.

Zoals reeds onder punt 1 aangehaald, zijn de tewerkstellingskansen van de verzoekende partij gunstig beïnvloed, sinds de verzoekende partij over zijn voorlopig rijbewijs kan beschikken.

Bij het nemen van de bestreden beslissing was de verwerende partij op de hoogte dat de verzoekende partij recent zijn voorlopig rijbewijs had ontvangen. De verzoekende partij had ook steeds in die zin geargumenterd, namelijk dat het rijbewijs hem meer kansen/mogelijkheden zou geven op de arbeidsmarkt.

4.

Uit het Curriculum Vitae van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij de afgelopen jaren bijna onafgebroken gewerkt heeft. Hieruit kan de werkbereidheid en de oprechte intentie om te werken van de verzoekende partij afgeleid worden.

5.

Op heden werkt de verzoekende partij via het interimkantoor Randstad bij de firma Vitamex te Drongen (stuk 5).

Zoals reeds vermeld blijft de verzoekende partij solliciteren voor een betere/vaste job (stuk 13).

6.

Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40 §4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In het kader van het beëindigen van het verblijfsrecht van een Unieburger, is het nagaan of de Unieburger een onredelijk belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van België belangrijk.

Uit de bestreden beslissing kan enkel afgeleid worden dat de verzoekende partij in mei 2011 op financiële steun heeft verzocht, maar er kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij effectief steun heeft gekregen van het O.C.M.W. te Gent.

Aldus kan evenmin gesteld worden dat de verzoekende partij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel.

7.

Ter volledigheid kan toegevoegd worden dat de verzoekende partij zich in België wenst te vestigen enerzijds wegens het feit dat de verzoekende partij familie heeft in Gent en anderzijds gelet op het feit dat de vrouw van de verzoekende partij, die medische problemen heeft, in behandeling is bij dokter [I.D.], dokter in het Jan Palfijn ziekenhuis te Gent (stuk 12)."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen, na het aanhalen van de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en het citeren van de motivering van de bestreden beslissing:

"(...) Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Terwijl verzoeker geenszins aantoonst dat deze vaststellingen onjuist zouden zijn. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft aldus geheel terecht geoordeeld dat verzoeker niet (meer) voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoekende.

Verzoekers beschouwingen falen volkomen. In zoverre verzoeker beweert dat hij steeds naar werk heeft gezocht én de kans op tewerkstelling bovendien reëel is, kan verzoeker niet ernstig worden genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker over een periode van bijna tien maanden slechts twee dagen van tewerkstelling kan bewijzen. De verwerende partij laat gelden dat het geenszins onredelijk is van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om deze dagen van tewerkstelling als marginaal te beschouwen, gelet op de duur van verzoekers verblijf in het Rijk. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde terecht dat mocht worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest, indien hij werkelijk een reële kans op tewerkstelling zou hebben. Verzoeker kan evenmin ernstig voorhouden, dat het niet beschikken over een rijbewijs —hetgeen verzoeker overigens volledig aan zichzelf te wijten heeft— een onoverkomelijk obstakel was om tewerkstelling te bekomen, in het bijzonder niet in deze arbeidssectoren waar verzoeker reeds werkervaring meent te hebben. Verzoeker werpt nog op dat hij op heden tewerk wordt gesteld, via het interimkantoor Randstand, doch de verwerende partij merkt op dat dit bewijs van tewerkstelling gedateerd is op 24.10.2011, en zodoende dateert van na de bestreden beslissing. De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon bijgevolg helemaal geen rekening houden met het door verzoekers vermelde gegeven van de tewerkstelling, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was hiervan nog geen sprake. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich echter te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. In zoverre verzoeker opwerpt dat hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, verwijst de verwerende partij naar het hoger geciteerde artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet. Uit de tekst van betreffende bepaling blijkt dat er ontegensprekelijk sprake is van een "OF" en geen "EN", met name wordt het verblijfsrecht beëindigd:

- indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden, OF

- voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging niet heeft ingediend als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student (artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° Vreemdelingenwet), doch wel als werknemer of werkzoekende. Verzoekers kritiek is derhalve niet dienstig. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet ernstig kan betwisten dat artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet geenszins een cumulatieve toepassing voorschrijft. Derhalve is niet vereist dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onderzoek zou voeren naar de mate waarin verzoeker het sociale bijstandstelsel onredelijk zou belasten. De gemachtigde handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Waar verzoeker opwerpt zich in Gent te willen vestigen, omdat daar enerzijds familie woonachtig is en omdat anderzijds zijn echtgenote medische problemen heeft, laat de verwerende partij gelden dat dit geenszins afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij om voormelde redenen verblijfsmachtiging wenst te bekomen, dient hij daartoe de geëigende procedures te volgen. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel van verzoeker kan niet worden aangenomen."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoeker betwist volgende vaststelling in de bestreden beslissing niet: *“Op 13/9/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene wordt uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen.”* De Raad gaat er vanuit dat verzoeker alleszins op de hoogte was van de inhoud van deze uitnodigingsbrief, aangezien hij via het betrokken gemeentebestuur diverse documenten overmaakte op 30 september 2011.

2.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker als werkzoekende niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals vastgesteld in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift luidde artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...).”

2.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker nalaat een geldig bewijs voor te leggen van inschrijving bij de VDAB. Deze conclusie is gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker een *“vdab-attest dd. 7/6/11 (geldig tot 7/9/11)”* voorlegde.

2.8. Verzoeker brengt niets in tegen voormelde vaststelling. Verzoeker maakt wel stukken over ter ondersteuning van zijn stelling dat hij steeds naar werk heeft gezocht, maar de Raad dient vast te stellen dat de stukken 6, 13 en 14 die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

2.9. De bestreden beslissing strekt er eveneens toe vast te stellen dat verzoeker nalaat zijn reële kans op tewerkstelling te bewijzen. Verzoeker overloopt in zijn verzoekschrift zijn curriculum vitae, dat hij voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift en is de overtuiging toegedaan dat zijn tewerkstellingskans reëel is gelet op zijn opleiding en ervaring in een knelpuntberoep, maar met deze overtuiging, zijn opleiding en werkervaring in het verleden en een aanbevelingsbrief van een vroegere werkgever die dateert van 2002 (stukken 9 t.e.m. 11 gevoegd bij het verzoekschrift), kan hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker zijn tewerkstellingskans des te reëler acht aangezien hij nu beschikt over een voorlopig rijbewijs en betoogt dat de verwerende partij daarvan op de hoogte was voor het treffen van de bestreden beslissing, dient de Raad aan de hand van het administratief dossier vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Blijkens stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift werd het voorlopig rijbewijs van verzoeker uitgereikt op 27 september 2011, maar maakte het geen deel uit van de stukken die verzoeker via het gemeentebestuur op 30 september 2011 had overgemaakt aan de verwerende partij.

2.10. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij de oprechte intentie heeft om te werken en werkbereid is, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing dit ook niet ontkent doch wel vaststelt dat hij niet aantoonde nog werkzoekende te zijn en een reële kans op tewerkstelling te hebben.

2.11. Waar verzoeker betoogt dat hij *“Op heden werkt (...) via het interimkantoor”* en bij zijn verzoekschrift het bewijs van tewerkstelling voegt (stuk 5), dient de Raad op te merken dat uit voormeld stuk blijkt dat hij sedert 24 oktober 2012 tewerkgesteld is, daar waar de bestreden beslissing dateert van 12 oktober 2011. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan ze niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoeker op opnieuw een vestigingsaanvraag in te dienen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarover de verwerende partij zal dienen te oordelen. Ter terechtzitting verklaart de raadsvrouw van verzoeker dat er effectief op 2 november 2011 een nieuwe vestigingsaanvraag werd ingediend.

2.12. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift luidde artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40 §4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet en betoogt dat hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dient de Raad net als de verwerende partij vast te stellen dat artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet niet cumulatief stelt dat er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf indien een vreemdeling niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel en dat verzoeker zich niet bevindt in de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen. Minstens toont hij dit niet aan.

2.13. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ten slotte nog uitweidt over de redenen van zijn verblijf in België en in dit verband stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift en waar verzoeker een kopie van een uittreksel uit het strafregister toevoegt aan zijn verzoekschrift, dient de Raad op te merken dat dit alles niet relevant is in het kader van onderhavige betwisting, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA